

In 2007 heeft het kabinet een '100-dagen toer' gedaan. Onze ministers hebben gepraat met burgers, sliepen in achterstandswijken, gingen met agenten mee tijdens uitgaansavonden en waagden zich zelfs aan een middagje jumpstylen. Het klinkt erg sympathiek: 'Laten we eerst onze oren te luisteren leggen in de samenleving voordat we onze plannen definitief bekend maken'. Maar hoe sympathiek ook, het kabinet heeft 100 dagen naar de verkeerde mensen geluisterd. De politiek zou meer naar experts moeten luisteren, en minder naar 'het volk'.

Hoe sympathiek minister Vogelaar ook is, wat lossen al die logeerpartijen nou eigenlijk op?

Het mooie aan democratie is dat alle burgers zich mogen uitspreken over wat ze willen met ons land. Welke problemen moeten opgelost worden? Wat is het belangrijkste? Wat moet er de komende tijd met Nederland gebeuren? Alle politieke partijen hebben tijdens de verkiezingscampagne duidelijk gemaakt wat hun antwoorden op deze vragen waren. Vervolgens hebben wij ons via verkiezingen uitgesproken over welke partijen in onze ogen het best voldoen aan wat wij willen.

En dan is het tijd om aan de slag te gaan. Dan moeten de politici hun mooie beloften waar gaan maken. Dan moeten die maatschappelijke problemen opgelost worden. Na de 'wat'-vraag ('wat vindt Nederland belangrijk'), die tijdens de verkiezingen is beantwoord, volgt immers de 'hoe'-vraag ('hoe pakken we dat aan?').

En die hoe-vraag beantwoord je niet door 100 dagen te praten met allerlei burgers en allerlei meninkjes te peilen. Dat doe je door te luisteren naar experts, mensen die weten waar ze over praten. Mensen die verstand van zaken hebben. Voor een deel heeft het kabinet dat ook gedaan: het is heel goed te luisteren naar een agent die heeft geleerd hoe je moet omgaan met dronken jongeren, en daar je beleid op aan te passen. Maar wat voor zin heeft het om te gaan slapen in een achterstandswijk? Hoe sympathiek minister Vogelaar ook is, wat lossen al die logeerpartijen nou eigenlijk op?

Wie echt maatschappelijke problemen op wil lossen, gaat op zoek naar mensen bij wie de kans op succes zo groot mogelijk is. Garanties hebben we niet, maar het is toch niet zo moeilijk te bedenken dat als je files wilt oplossen, je beter kan luisteren naar mensen die onderzoek doen naar files, die weten wat de oorzaken zijn en die getoetste ideeën hebben over oplossingen? Daar hoeft je toch ook niet voor langs de snelweg te slapen? Als je een lekker brood wilt hebben, ga je toch ook niet in het meel liggen? Dan stap je toch gewoon naar de bakker.

Die heeft verstand van brood bakken en zorgt dat je een lekker brood krijgt. Probleem opgelost.

Maar ja. Sinds de moord op Fortuyn is Nederland in de ban van 'luisteren naar het volk'. Fortuyn geldt immers als een politicus die precies aanvoelde wat er leefde: 'Hij zei wat wij dachten'. Maar is dat echt zo? Luisterde Fortuyn naar het volk? Om het maar eens in de woorden van Fortuyn uit te drukken: 'Ik geloof daar geen biet van'. Het was absoluut niet zo dat Fortuyn luisterde naar de mensen. Het omgekeerde was het geval: de mensen luisterden naar Fortuyn! Of heeft u Fortuyn ooit met blocnote in een buurthuis gezien: 'En wat vindt u er nou van, mevrouwetje?' Nee, Fortuyn was helder: Ik zeg wat ik denk, en ik doe wat ik zeg.

En precies die helderheid mist dit kabinet. Helderheid in aangeven wat je wilt: welke problemen krijgen prioriteit? Wat ga je doen? En daar ga je dan mee aan de slag. Niet door met scholieren in debat te gaan, niet door begripvol te luisteren in buurthuizen vol klagend volk. Nee, dat doe je door vervolgens je oor te luisteren te leggen bij mensen die weten waar ze over praten. Experts die je precies kunnen uitleggen hoe problemen opgelost moeten worden. En dan ga je die problemen oplossen. Dan ga je niet weer 'in dialoog met de bevolking'. Nee, dan ga je doen wat je zegt!

Dat vergt een rechte rug van politici. Moeilijk? Toen Fortuyn tijdens een debat de vraag kreeg wat hij ging doen aan het fileprobleem, gaf hij het volgende antwoord: 'Helemaal niets. Ik ga aan de slag met integratie, gezondheidszorg en veiligheid'. En vervolgens zocht hij geen oplossingen op straat, maar zocht contact met experts. Kom op Jan-Peter, André en Wouter: dat kunnen jullie toch ook?

